

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Didaci Covarrvvas A Leyva Toletani Episcopi Segobiensis
... Opera Omnia**

**Covarrubias y Leyva, Diego de
Antverpiae, 1610**

De spurijs & Manzeribus, eorumque iure.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-96556](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-96556)

in filiis, sed & in nepotib. locū habere, vt auo intestato succedat in duabus vnciis, nec legitimis filiis, nec vxore legiti...

Tertia conclusio. Pater filiū naturalē habens, legitimis etiā extantibus, in testamento potest ei vnciā, id est, duodecimam partē bonorū relinquere, ex qua vnica virilis portio matri eius ex testamento potest competere...

Quarta conclusio. Pater carens legitimis liberis, potest naturalem filiū heredē instituire, etiā si habeat ascendentes, modo eis legitimam partē relinquat...

Ex hac principali conclusione inferitur, natiuitate filio- rum naturaliu, donationem a parente factam reuocari: & sic l. si vnquam. C. de reuoc. don. habere locum etiam in filiis naturalib. secundum Ripam ibi. q. 28. cui aduertatur Tirag. in verb. suscepit. n. 45. dicens in donatione a matre facta veram esse Ripa opinionem: non sic in facta a patre: super quo ipse disputat. Sed probabilior apparet sententia Ripa, ex donantis presumpta voluntate, a qua lex illa deducitur.

Quinta conclusio. Filius naturalis matri, etiam intestata cum legitimis simul, & aequē succedit. l. si qua illustris. C. ad Orfici. Regia l. i. tit. 13. par. 6. etiam si mater sit illustris, secundum Communem Opinionē. & notat Ang. Aret. in nouissima. insf. ad Orfi. Iniquū tamē esse videtur, naturales filios, ex fornicario coitu conceptos, eque ac legitimo matrimonio genitos admitti ad matris successione. scriptū enim est Genes. cap. 21. non erit hares filius ancillae, id est, concubinae, cum filio liberae, id est, vxoris authore Ambros. sermo. 65. a quo assumit Gratianus tex. in c. dicit aliquis. 32. q. 4. idem probat tex. in cap. non omnis 32. q. 2. ex verbis Apostoli ad Galat. c. 4. Hinc Genes. c. 25. scribitur: Dedit Abraham cuncta quae possederat Isaac: filius vero concubinarum largitus est munera, & separauit eos a filio suo Isaac. quod etiam adnotauit Io. Annius super Philonem lib. 1. Hinc & Fort. in tract. de vlt. sm. illar. 8. iniustam esse existimat l. si qua illustris. in praefata conclusione. Vnde Regia l. 9. Tauri, [nunc l. 7. tit. 8. lib. 5. Recop.] sancitum est, naturalem etiam matri intestatā, simul cū legitimis non succedere posse tamen ei a matre quintam bonorū partem relinquere. Sic & in Gallia idē seruari testatur Gulielmus Bened. in d. c. Raynuius. in verb. & vxorem nu. 710. Chaffa. in consuet. Burg. Rubr. 8. §. 3. & Carolus lib. 1. Regalium Franciae. tit. 7. Quibus omnibus duo adicienda sunt.

Primum naturalibus nō competere ius agendi ex titulo inofficiosi testamenti, quamuis pater eis nihil relinquat. gl. in l. 1. in prin. ff. de bono. poss. contr. a tabul. quam commendat Aret. in lex facta. col. 9. ff. de vulg. & pupil. Bar. in l. Gallus. §. etiam si parente ff. de liber. & posth. Bal. in l. col. 3. C. de bonor. poss. secum. tab. & Didacus a Segura in l. coheredi. §. cum filia. ff. de vulg. col. 14. Possunt tamē contra testamentū matris agere de inofficioso testam. l. si suspensa. §. 1. vbi glo. ff. de inoff. testam. glof. & Paul. in d. l. si qua illustris. Lege autem Taurina 12. [& l. 10. tit. 8. lib. 5. Recopil.] qui legitimi rescripto principis efficiuntur, nullo casu succedunt cum legitimis & naturalibus. Secundū addimus praedictis, filios naturales ita matri, etiam intestatā succedere, vt parētes ipsius matris a successione excludantur: quod in Pretorio Rotē testatur seruati, ac pronuntiati fuisse, Chaffado. decisione vnica. de successio ab intestat. Nec id opinor lege Regia abrogari, imo idem expressim in d. l. 9. cautum extat.

§. QVINTVS. S V M M A R I A.

- 1 Spurius filius quis sit, & unde id nomen deducendum fuerit.
2 Terrigeni qui.
3 Terra filius quis.
4 Manzeri filij qui dicantur.
5 Spurius nihil potest a patre capere, nec inter viuos nec in vltima voluntate sibi quibus aduocatur quod filio spurio relictum fuerit.
6 Spurius etiam ex substitutione pupillari, patris bona capere non potest, neque ex vulgari vel fideicommissaria. num. 7.
7 Fraus legi sit si cui aliquid donatum est, in continentia in spurio donat orie dederit.
8 Spurius statuto non potest effici capax successions, vel donationis paternae.
9 Quid agendum sit, quando testanti data est tacita, vel expressa fides restituentis bona spurio.
10 Spurius an possit in conscientia suo possidere bona parentū ex tacita fide, vel alius ab heredē legitimo sibi restituta.
11 Hares scriptus an teneatur, data tacita fide de restituendis bonis spurio, illa bona eidem restituere, vel ad solum deferre.
12 Promissa contraria legibus non est seruanda.
13 Hares qui hanc fidem dedit testatori iuramento prefito de non reuelando, an teneatur vocatus a iudice, ei rem ipsam exprimere.
14 Haereditas caduca cui deferenda sicut ecclesiae, nisi seculari.
15 Spurius quibus camelis possit tunc bona patris adquirere.
16 Spurius an possit institui sub conditione, si legitimus a principe fuerit effectus.
17 Alimenta spurio relinqui possunt ad quintam partem bonorum.
18 Nepos legitimus, vel naturalis ex filio spurio an possit ab auo institui hares, & quid de nepote ex filio, qui fuit ex incestu conceptus.
19 Filius clerici in sacris ordinibus constitutus, an dicatur natus ex incestu.
20 Spurius an matri succedere valeat.
21 Coitus damnatus quis dicatur iure Caesareo.
22 Filius clerici sacris ordinibus insignitus, an succedat matri, etiam iure Regio.
23 Suprum cum virgine aut vidua quatuor coniungetur.
24 Coitus damnatus quis dicatur iure Regio.
25 Pater, & filius ad hereditatem.

Spurius

Spurus interdum dicitur is, qui incertum patrem habet, quasi *επιγεννητός*, id est, spurium conceptus à dictione Græca ex Iuliano in §. si adversus. instit. de nupt. ubi Theophilus adnotavit. & Alciat. l. i. pratermiss. vel ex eo, quod auctore Plutarcho in Problematis. c. 103. Spurius erat propriū nomē apud Romanos, quod scribebatur tantum primis literis, S. P. hi autem qui sine patre erant, S. P. designabantur, quasi sine patre atque inde factum est, ut spurii dicerentur nati ex his mulieribus, cum quibus plures commercium carnale habuissent, ut explicat Budæus in l. vulgo. ff. de statu hom. & Ioan. Bapt. in d. l. si qua illustris. col. 1. Theophilus in d. §. si adversus. & Catelli. Cotta in l. ultimū. memorabil. in dictione. Spurius. de his tamen hic agendum non est. Dicuntur enim proprie spurii, qui ex his parentibus nati sunt, qui coniugium contrahere non poterant tempore natiuitatis, nec tempore conceptionis: ita diffiniuit Angel. Aret. in §. nouissime. Instit. ad Offic. vel qui ex coitu lege punito nascuntur. Alciat. lib. 4. parerg. cap. 5. ex eo quod patrem præ infamia nominare non audent. d. l. vulgo. etiam si patrem habeant certum. Hinc Titus Liuius lib. 1. ab urbe condita; Consilio, inquit, veterē condentium vrbes qui obscurā, atque humilē conciendo ad se multitudinem, natam è terra sibi prolem mentiebantur: quasi nati è terra dicantur, qui præ humilitate parentes nominare non possunt. hac siquidē ratione censet Dionysius lib. 2. Rom. antiquit. olim Romæ nobiles à plebeis lege Romuli distinctos fuisse. Sed & diuinus ille vates Psalm. 48. Terrigenos appellat ignobiles, nobiles vero filios hominum, quod ex dictionibus Hebræis passim in eum locum interpretes adnotarunt. Constat etenim hominem nullis maioribus ortum, ignotoque genere, & obscuro, filium terræ appellatum fuisse, quod eitis authoribus docet Angelus Politianus lib. Miscella. c. 18. & Erasmus in prouerbio, Terra filius, atque idem constat ex Tertullia in Apologetico. c. 11. Quamquā & sint, qui eorum virtutē magnificantes, terrę filios appellari honori vertant: ex Quintiliano lib. 3. c. 9. ex quibus intelliges aliquot, quæ notat Ludouic. Cæ. lib. 1. lectio. antiq. c. 28. quo fit, ut filius adulterinus sit spurius: & idem de conceptis ex incestu. Nec libet omnia exactim exponere: sat enim est prædicta adduxisse. Est igitur filius spurius qui natus est ex his parentibus, qui matrimoniū cōtrahere non poterant, quāuis patrem ostendere possit, in d. l. vulgo. text. & ibi gl. in c. tanta, qui fil. legit. c. ad abolendam, de filiis presbyt. vel is qui ex coitu damnato natus sit. Vnde ex hoc deducitur natū ex concubina domi non retenta spurium propriè non dici, sed naturalem: etiam si gl. in c. nisi cum pridem. §. persona. de renunti. velit, eum spurium esse: cui conuenit Bart. in l. si ff. de his qui. vt indig. col. 1. & Regia. l. i. tit. 15. par. 4. Ex his enim, quæ præmissimus, constat, hunc filium propriè nothum appellari, non spurium, nisi ea significatione, qua spurios dicimus eos, qui incertū patrem habent, & sic natos ex scortis, vel concubinis, quæ domi minime cohabitant & quæ alios viros passim admittunt. d. l. i. tit. 15. par. 4. Nam & spurios generice accipi, probat l. spurii. ff. de decurio. Hinc etiam apparet qualiter sit intelligenda gl. in auth. quib. mod. natur. effici. sui. §. fin. dicēs, spurios eos appellari, qui nascuntur ex his parentibus, qui etiam iure ciuili prohibente, matrimoniū cōtrahere non poterant. quam probat Bapt. de sancto Severino in l. si qua illustris. fol. 7. concl. 8. eam tamen reprobat Ludo. de Sardis in tract. de legi. 3. par. §. de success. spurio. ex eo quod spurii propriè dicantur hi, qui nascuntur ex his, qui matrimoniū iure canonico cōtrahere minime poterāt: posse etenim gl. procedere inspecta lata dictionis significatione. Sic etiā Manzeres lata significatione nati dicitur ex scortis & meretricibus. c. 23. Exod. Regia. l. i. tit. 15. par. 4. ac propriè hi dicuntur, qui nati sunt ex his, qui iure canonū matrimoniū cōtrahere prohibēt, quod in d. c. nisi cū pridem. §. persona. probatur, iuxta illius verā interpretationē, quæ iuri Pontificio intelligēdo potius conuenit: tamen si non me lateat has dictiones sapissime aliter assumi: In his vero filiis spuris sequētēs assertiones erunt notandæ.

¶ Prima conclusio: Filius spurius, nec ex testamento, nec ab intestato, nec ex contractu inter viuos, aliquid à patre capere potest. §. si an auth. quib. mod. natur. effici. sui. l. 1. & auth. licet. C. de natur. li. Regia. l. 10. tit. 13. par. 6. quæ dū fornicationis meminit, est intelligenda de ea fornicatione quæ etiam accedente fornicantiū consensu coniugalis esse non potest, iure Pontificio verante, idem not. Saly. in d. l. 1. Quod si pater filio spurio aliquid relinquat, id à lege l. 1. §. si liberis vel cognatis proximiorib. defertur. Bald.

tex. ibi. Bar. in l. si ff. de his, qui. vt ind. l. 2. C. de hered. insti. Alex. dicens hanc opinionem Communem esse in l. hereditas. C. de his, qui. vt indig. Ficus aut id venditatur negligentib. consanguineis intra duos menses relicta bona ab spurio euincere, aut petere, idem si pacto vel renunciatione consanguinei excludantur, tex. in d. l. 1. quæ tamen iuxta prædictam sententiam in his tantum filiis procedit, quorum ibi mentio fit, non in aliis. Regia tamen l. i. tit. 13. par. 6. illius legis præmæ decisionem in omnibus spuris locum habere aperuisse probat. Nec refert an spurius à patre capiat, an ab alio ex patris tamen ordinatione, aut voluntate, arg. l. vtrum ex familia. §. 1. ff. de leg. 2. Ex quo inferitur, institutum hereditatis & rogatum restituere hereditatem proprio arbitrio vni, vel pluribus, non posse illam hereditatem aliquo modo restituere filio spurio illius qui eum heredem instituerat, adiecta fideicommissaria substitutione. Paul. in l. Lucius §. in testamento. ff. de leg. 1. quamuis subobscure in hoc loquatur Bart. in l. cum heredi. ff. de reb. dub.

Secundo deducitur ex his spurium filium à patre substitui non posse legitimo ex pupillari substitutione ad effectū, vt patris bona consequatur, etiam si pupilli bona capere possit ex illa substitutione. l. si is, qui. ff. de vulga. substi. adiuncta gl. in auth. quib. mod. nat. effici. sui. §. si. quæ tex. in d. l. si is, qui. dicit. Sing. Bald. in l. eam, quæ. C. de fideic. n. 53. & in c. sollicitudinē. de appel. col. 2. notant Bart. Pat. Alex. & Iac. in d. l. si is, qui. & Iac. in l. ita hoc iure nu. §. ff. de vulga. substi.

Tertio deducitur, spurium non posse à patre substitui vulgariter, nec fideicommissariè: quod notat præter alios Gul. Bened. in rep. c. Raymutius, de test. in verb. & vxorem. nu. 690.

Quarto, ex his elicere possumus, fraudem legi factam censeri, si is, cui parter spurii donauit aliqua bona, in contenti illa donauerit filio spurio donatoris, vel ex intervallo, expressim tamen in remunerationem donationis primæ, vel sit maxima quantitas, quæ donatur Bald. in d. l. eam, quam. n. 40. Ioan. Lupi in rub. de donationib. §. 30. nu. 14. quemadmodum & ex aliis coniecturis potest id præsumi factum fuisse secundum Anani. conf. 13.

Lege vero municipalī statui non potuit filium spurium capacem fore testamenti donationis, alteriusve paternæ largitionis. Bal. & Aret. in l. cunctos populos. C. de summa trin. nu. 15. idem Aret. in l. testamenti factio. ff. de test. Iac. in l. aut prator. 3. col. ff. de iureiu. Soc. con. 95. in 4. vol. n. 9. Dec. in c. 2. de consi. 2. lectione notat. 2. quam opinionem esse Communiter receptam fatetur Io. Bapt. in rep. l. omnes populi. ff. de iust. & iur. fol. 11. col. 1.

Insignis tamen in hac re quæsitio, quid agendū sit, quædo quis ab aliquo haeres institutus, ei fidem præstat de restituenda hereditate spurio. In quo dubio adnotandū est, quod is, qui fidē hęc præstat vt indignus priuatur hereditate, & ea fisco adjudicatur. l. non intelligitur. §. si quis pat. l. ita fidei. ff. de iure fisci. l. pradis loco. ff. de petit. hered. l. in tacitis. l. Lucius. §. si. ff. de leg. 1. Quod si fidem non præstiterit, & si palam rogetur restituere, iure optimo illa bona institutus possidebit, d. l. non intelligitur. in pr. & §. 1. l. si in metallum. ff. de his, quæ pro non scrip. hab. Bart. in l. si ff. de his, qui. vt indig. col. 3. qui hoc efficaciter probat. Prorsus n. in capaci dirigitur hoc fideicommissum, ac leges iustissime potuerunt spurium priuare paternā hereditate, & eum reddere ad eam incapacem: quod à legib. factū esse constat: nec probatione aliqua indiget: eum si tex. aperuissimus in auth. quib. mod. natur. effici. sui. §. fin. quibus ita præmissis plura inferre licet in hac controuersia.

Primum spurium in interiori iudicio animæ non posse tutē bonā à parente sibi relicta, donatāve obtinere. Is enim lege iustissima ad ea capiendā incapax est: igitur restituere ea in conscientia foro cogendus est. Nec obstat penam legis exterioris non esse considerandā in interiori iudicio, donec eius exequutio fiat gl. satis celebris in c. si acerrimis. 12. q. 2. cuius & nos meminimus c. 6. huius 2. partis. §. 8. id enim verum est in pœnis exigentibus iudicis exequutionē: non ita in pœnis, quæ non requirunt actum aliquem iudicis: sicuti penæ illæ, quibus quis incapax efficitur alicuius actus tenetur enim ab illo actu abstinere. Sic incapax aliquorum bonorum, tenetur à possessione illorum bonorum recedere: ex Caiet. in 12. q. 6. art. 3.

Secundo, spurium tute in animæ iudicio & conscientia foro, parentis bona possidere, quæ sibi libere, nulla promissione parenti præmissa, tradiderit scriptus heres: ex eo quod bona illa ex voluntate veri domini acquirat, nulla lege verante: igitur iuste obtinet. Haeres enim scriptus verus dominus illorum bonorum est: nec lex prohibet eum posse tradere.

retur exercendi passim libidinem, atque vitandi virgines pauperes, & infimi generis, honestas tamen. Nec me latet Aym. conf. 166. col. 2. aduersus premissa velle coitum inter solutos, seu liberas matrimonij legibus, & castitatis voto damnatum non esse, etiam si stupri vitio contingat. quod ipse notat ex recondito sensu Bald. in l. sam quam. C. de fideicom. col. 6. vers. & scias. cui minime accedo. Ex premissis tamen infero coitum inter liberum à lege coniugij, atque castitatis voto, & feminas eodem pacto liberas, etsi plures sint, non esse damnatum: neque enim punitur lege aliqua exteriori. Bart. in l. f. col. 2. ff. de his, qui. vi. indig.

Haec vero dubitationes Ioanna Augusta, Caroli Caesaris mater, lege Tauri. 9. prorufus explodit: ea etenim decifum est, coitum damnatum dici eum, ex quo foeminae coeunti imminet poena mortis naturalis à lege statuta. Ex quo apertissime inferitur iure Regio, filium conceptum à coniugato, & soluta, matri succedere: quamuis spurius sit: atque idem erit dicendum in filio nato ex virgine stupro vitata, licet spurius etiam sit ex legibus ciuilibus. Vnde lex illa 9. ad matris successione spurios, & naturales admittit: modo non sint geniti ex coitu damnato poena mortis naturalis, quo ad matrem.

At iure communi attentio inferitur, filium à virgine, vel vidua vitio stupri conceptum, vel ex concubina ab altero domi retenta, vel à domina ex seruo proprio, spurium esse, nec matri succedere: & tamen conceptionis tempore inter parentes contrahi poterat matrimonium. Secundo, deducitur iure Caesarum, non esse filium aliquem proprie spurium, qui matri succedere possit, cum proprie spurius ex damnato coitu nascatur: sed id concedendum est, hanc maternam successione etiam proponi, atque deferri filiis, quos paulo ante ex lata significatione spurios esse diximus, nisi probanda sit opinio illa, quae asserit coitum inter coniugatum, & foeminam solutam, damnatum dici non debere, ite illa, quae asserit copulã sacerdotis, & foeminae nec coniugatae, nec religiofae, nec consanguineae inter damnatos minime computari. His enim calibus iure communi darentur filij spurij proprie, qui tamen non essent ex damnato complexu nati.

Quarta conclusio asserit: Fratres naturales, seu spurios quocunque coitu genitos, intestatis sibi inuicem succedere, si vterini sint. l. spurios. dict. l. 2. vnde cogn. Filii enim naturales, vel spurij quocunque coitu geniti, succedunt cognatis: & sic consanguineis maternis. Ludouic. de Sardis in tractat. legitimatumum 3. part. de spuriorum successione. fin. quest. hoc tamen non procedit in natis ex coitu damnato: hi etenim nec fratribus vterinis, nec cognatis intestatis succedunt, secundum Anani. & Bologn. in eius additionibus consil. 51. & Matth. ab Afflictis decif. 96. Abb. conf. 50. in 2. volum. Deci. conf. 31. col. 1. & Aymo. conf. 138. col. 3. Hoc vero certum omnino non est: imo potius oportet dicere, non esse hic adhibendam istam distinctionem, sed locum habere etiam in his fratribus, hanc quartum conclusionem, vt optime notat Corne. conf. 21. in volum. vbi asserit hanc Communi Opinionem esse, quam sequitur Curt. Iun. conf. 123. & idem Corn. conf. 234. col. 1. penult. 4. volum. & Nicol. de Vbaldis de success. ab intestat. part. 3. col. 4. quod probari videtur in dict. l. spurios. non tamen ita efficaciter. vt contrariam opinionem conuincat: pro qua est Regi. l. f. ma. titu. 13. part. 6. & idem probat Ange. Aretin. in tract. de testam. in verbo, nolens intestatus. col. 8. iura igitur cognationis naturalibus, & spuris competunt: nõ iura agnationis. Vnde naturales, vel spurij ex parte patris coitum sibi, etiam intestatis, inuicem minime succedunt, ex recepta ab omnibus opinione in dict. l. spurios. per text. ibi, notat Aymon. conf. 138. col. 3. [Ex quibus lector poterit expendere, quae nouissime tradit Emanuel à Costa in c. si pater. verb. bona omnia. num. 11. & sequent. de testament. obseruata tamen diligenter, & cũ iudicio decifione. l. Tauri. 27. & ea opinione, quae receptum esse videtur, fratrem spurium, posse succedere legitimo fratri ex testamento, quod tradidit Caccialup. in l. si qua illuistris. numer. 29. Curtius Iunior consil. 123. & Gulielm. Benedicti in c. Raynatus. verb. & uxorem. 5. numer. 130.] Dista tamen Regia lex final. fratrem naturalem ex parte tantum admittit ad successione fratris intestati, qui fratres vterinos non habet: ex qua lege corrui gloss. in l. 2. ff. vnde cogn. quam dicit sing. Abb. conf. 50. col. 1. 2. volum. Flor. in l. qui testamentum. ff. de probat. dicens, duos fratres ex eodem patre conceptos à diuersis concubinis distincto tempore in contubernio relictis, nec iura agnationis, nec cognationis habere.

ideo non competere eis mutuam successione. notat idem Bartol. in authent. quib. mod. nat. efficit. sui. §. si quis igitur. & specul. titu. de success. ab intestat. §. 1. vers. qu. d. de natis. numer. 19. Hoc enim iure Cesareo locum habet: at iure Regio sublatam esse constat. Fratres vero legitimi, & naturales, naturalibus tantum, vel spuris praferuntur. argum. l. si qua illuistris. C. ad Orfician. [Adde Ioan. de Platea in l. 1. col. 3. C. de vacan. lib. 10. Anch. reg. ca. qua. col. 35. de regul. iur. in 6. Gregor. in l. 13. titu. 7. part. 6. Anto. Gom. in l. 9. Tauri. num. 29. Bernard. in praxi. crim. c. 58.]

§. SEXTVS.

De alimentis & alijs iuribus illegitimorum.

S V M M A R I A.

- 1 Filij quicunque etiam ex damnato coitu concepti, à parentibus sunt alendi.
- 2 Filius quicunque, etiam spurius, parentes occidens, lege Pompeia puniatur.
- 3 Ius alendi spurios pacto partium tolli non potest.
- 4 Alimenta filijs spurij debita, lege aliqua tolli non possunt, cum numer. sequen.
- 5 Legitima debita filijs an tolli possit lege humana.
- 6 Prorogationem vni ex liberis omnium bonorum constitui potest, modo is alijs alimenta praestet.
- 7 Alimenta spuris ab herede praestanda, etiam si pater prohibuerit.
- 8 Leges ciuiles alimenta spurij negantes, iniquas esse, & ideo iure canonico abrogari.
- 9 Alimenta praestanda iis qui ex damnato coitu nati sunt iure canonico, non autem ciuili.
- 10 Alimenta liberis praestanda sunt perispecta parentum & filiorum qualitate, & conditione.
- 11 Alimenta quae miserationis & pietatis causa praestantur, danda sunt secundum qualitatem persona, alij autem dantur secundum vitium necessitatem & num. 12.
- 12 Nouus intellectus ad auth. ex complexu. C. de incest. nupt. & ad c. cum habere. de eo, qui ducit in matrimonium.
- 13 Filius tunc à patre alendus, quando non habet unde possit alimenta percipere.
- 14 Legari possunt alimenta filio ex statuto, etiam si habeat unde se aliat & ibi Regia l. Tauri explicatur.
- 15 Filia naturalis, vel spuria, an possit à patre dotem exigere.
- 16 Dos à patre filio spurio data, maioris tamen quantitas, quam lege accedat, qualiter sit ad legitimam quantitatem reducenda.
- 17 Marius alere tenetur uxorem propter coniugium.
- 18 Dotis titulus mixtus est: partim onerosus partim lucratiuus.
- 19 Spurij an sint à matre alendi, & educandi.
- 20 Lactare liberos ne reginis quidem probrosum est.
- 21 Spurij etiam ab heredibus parentum sunt alendi: & quid de alijs successio-ribus.
- 22 Pro alimentis liberorum, bona patri obligata sunt.
- 23 Uxor pro alimentis agere non potest contra emptores bonorum mariti.
- 24 Alimenta filijs data an ad eorum heredes pertineant: & respondetur quod sic.
- 25 Fundus ad alimenta legatus ei, cui proprietate legari poterat, ad heredes legatary transiit.
- 26 Nepotes spurij an sint ab eorum auis, seu proauis alendi.
- 27 Alimenta quibus ex causis filijs negari possint.
- 28 Armis & insignibus patriæ vel matris, an spurij vel illegitimi uti possint.

Quinta principalis conclusio prefatis optime accedit, qua filios quocunque coitu, etiam incesto conceptos, à parentibus alendos esse profiteamur: ex c. cum haberes. de eo, qui dux. in matrimonium. sed & hoc ratione probatur: decet etenim iure naturali hominem procreatum conseruari, atque ali, ne pereat: pater vero genitor fuit, & in eo amoris causa manet naturali iure: igitur alere tenetur ipse pater filium. Praeterea liberorum educatio iuris est naturalis. l. 1. §. ius naturale. ff. de iustit. & iur. c. ius naturale. i. distinct. natura autem communis est legitimis & spuris, l. hos accusare. §. omnibus. ff. de accusat. l. quisquis. C. ad leg. Iul. maiesta. Bald. in l. vnica. C. de confess. num. 73. idem in c. 1. §. naturales. si de feud. fuer. contro. inter Domi. & agna. vaf. dicens: legem Pompeiam de parricidis locum sibi vendicare, etiam in spuris: sequitur eum Alex. in l. ex facto. §. si quis rogatus. ff. ad 2. Trebelli. numer. 43. & Fortu. in tracta. de vltimo. fin. libat. 7. ergo ius hoc naturale, quod cogit parentes ad alendum liberos, commune erit liberis legitimis & spuris. Abb. in c. cum habere. Bartol. in authent. ex complexu. C. de incest. nupt.

Hanc tamen quintam conclusionem intellige ita veram esse, vt ius istud non valeat tolli villo pacto partium. specul. in tit. iur. qui filij sint legitimi. §. 1. vers. sed pone quidam. n. 12. Alberic. in l. 1. §. ius naturale. col. final. vers. sed quaro. & ibi Bald. vers. quero quid sit filius. ff. de iustit. & iur. Bartol. in l. si quis à liberis. §. parci. & P. lib. d. ius admodum. in l. si cum dotem. §. 1. num. 9. ff. soluto matrimonio. l. 12. eodem titu. etiam si pactum.